

H O R T U S   H I S T O R I A
S I L V A   T A R O U C A

KRONIKA

FRANTIŠEK JOSEF II.
(1858-1936)

ROD SILVA-TAROUCA V RAKOUSKU

www.arboram.cz

PRŮHONICE
2018

H O R T U S   H I S T O R I A

SILVA TAROUCA FRANTIŠEK JOSEF II.
1858-1936 Čechy pod Kosířem

SILVA TAROUCA ARNOŠT EMANUEL
1860-1936 Průhonice

H O R T U S   H I S T O R I A
S I L V A   T A R O U C A

KRONIKA

FRANTIŠEK JOSEF II.
(1858-1936)

ROD SILVA-TAROUCA V RAKOUSKU

www.arboram.cz

PRŮHONICE
2018

FRANZ GRAF VON SILVA-TAROUCA

ROD SILVA V RAKOUSKU přínos k historii tohoto domu

Die Silva's in Österreich: Ein Beitrag zur Geschichte dieses Hauses

Ed Wilhelm Frick Verlag, Vídeň, c.k. dvorní knižní obchod,
1899:1–59 + erby

Obsah

Úvod	6
Prehistorie	8
Rod Silva ve Španělsku a Portugalsku do roku 1735	9
Rod Silva v Rakousku	16
Pozdrav čtenářům	29

Úvod

KDO SLEDUJE měnící se vnitřní vztahy – zvláště v dekadách rozkvětu tohoto domu, mezi Španělskem a Německem – musel by se moc divit, kdyby mezi dnešní v Rakousku usazenou šlechtou nacházel italská, francouzská a dokonce anglická jména. Španělské rodiny však zde najdeš zcela vyjímečně a šlechtice vysokého rodu ze Španělska tu sotva potkáš.

Ti výteční pánové tu nezanechali své potomky, procházeli tudy jen jako doprovod habsburských princů, by bojovali proti Švédům, Turkům, či obojím, aby proti říšským stavům a Francouzům tasili svůj meč. Za své hrdinské činy dostávali pak jako odměnu statky a půdu. Přesto tu nezůstávali, nýbrž vraceli se za svými předky skoro všichni.

Don Manuel de Silva, který jako devatenáctiletý jinoch táhl přes Ebro, aby vedením pod Evžena Savoyského bojoval v křížáckých válkách, právě ten byl vyvolen prozřetelností, aby vytvořil výjimku z pravidel a za své šlechtické jméno, které v jeho vlasti i dnes kvete široce rozvětveno, sahá až do počátků křesťanství ve Španělsku, aby toto jméno zdomácnělo i v Rakousku.

Způsob psaní tohoto jména je v různých dobách odlišný, dřívější staletí nepokládala pravopis za důležitý, zprvu se psalo Sylva (s „Y“) nyní je použit správnější Silva. Početné, k tomuto jménu se vztahující nejstarší prameny, nabízejí velkolepý obraz dějin tohoto šlechtického rodu. Historik a spisovatel Don Luis de Salazar y Castro sepsal. Mimo jiné napsal také historii veškerých členů rodu Silva a věnoval toto dílo

hlavnímu tehdejšímu představiteli rodu, kterým byl Don Gregorio de Silva (12 knih ve dvou svazcích, Madrid 1685) – tato práce je dnes známým a stále používaným pramenem. Po prvé zaznělo jméno de Silva daleko odtud na své mateřské půdě; až roku 1735 navazuje přesídlení do zemi Rakouska. Ať žili potomci de Silva kdekoliv, vždy byli spojeni jako červenou nití s ostatními větvemi z tohoto domu. Jejich dávný předek jako legitimní potomek španělského křesťanského královského domu Señor de la torre y quinta de Silva. Od těch dob jsou dějiny Portugalska zároveň dějinami Silviovců.

Don Gomez Paëz pod vlajkou se lvem se účastnil bitvy z níž vzešla svoboda – Portugalsko – jako jeho samostatné království. Jeho potomci byli a v bitvě u Alcazaru (roku 1578), jejich mrtvá těla pokrývala horkou půdu Afriky, aby po 60. letech směl se vévoda von Braganza bez krveprolití vložit na hlavu jako João IV. královskou korunu Lusetanie, k čemuž mu dopomohl Don Fernando Tellez de Silva, jeho bratranec a věrný stoupenec. Historik Salazar připomíná, že v Evropě nebylo domu, jehož potomci zastávali tolik vysokých hodností u královského vojska a tak se dobývali cti a slávy. Žádná portugalská rodina neztratila tolik synů v bitvě, kde padl také král Sebastian.

Autor uvádí ještě dvě významné osobnosti ze Silvů: Amadeo de Silva (z. 1482) – reformátor řádu Františkánů, jeho sestra Beatrix – řádová sestra (z. 1490). Za autorova života se nemohl nikdo chlubit předností, kterou měla Kastilie, Aragonie a Portugalsko. Tři význační mužové dosáhli titulu “grandů“, byl to vévoda von Pastrana, vévoda von Hijar a markhrabě von Aguilar, později i hrabě von Galbez. Dále autor uvádí výhody plynoucí z tohoto titulu-osvobození od daní, nemusel se na předvolání dostavit k soudu, ve zvláštních případech dokonce směl sáhnout po zbrani i proti svému králi. Později však byla šlechta byrokraticky rozdělována do tříd podle hodností a zásluh.

Prehistorie

VROZDĚLENÍ JE naše vědění. Do vědy pronikáním po částech. Dvorní dějepisci doby renesanční k tomuto poznatku poctivě přidali do své trvající mezery ve vědě rozšířit, všeobecně izolované spojení dílů do sebe zapadajících co nejvíce ztěžovat nebo dokonce i znemožnit, možná navždy.

Bohatému chleboďárci, který by za práci platil, by navždy projevoval náležitou vděčnost. Kdybyste však na sebe upozornit zastupující jiného, mocnějšího pána, jednali byste ještě úslužněji. Nabídku odvážné, ba až krkolomné etymologie jména (vysvětlení jeho původního významu a původu) vede do dávno uplynulých časů, zpět do minulosti snad až k Caesarovi, nebo ještě dál k Numa Pompiliovi – až k Trojským válkám – tím vším bychom se uměli vychloubat.

Podivuhodné zvrácení vkusu. Jistě úctyhodnější je však zvuk jména toho, kdo svým národům prospěl. Vyvedl svůj lid z mlhy strastí na sluneční světlo lepších čas a tím získal jisté zásluhy jako vůdce vlastního vojska a lidí. Ať už to bylo jakkoli – kronikáři, který popisuje historii tohoto domu se nezdá proti mysli, když odvozuje svůj fantastický původ od králů von Albalonga, z rodu Silva ve starém Římě, což on sám vážně zaznamenává.

Vergilius v 6. knize své Eneidy uvádí: „Sylvius je albánské jméno. Tvá manželka Lavinia tu ve svých pozdních letech porodila a vychovala krále Silvia, který stvořil království.“

Salazar toto tvrzení přechází mlčením, necítí se oprávněn k vyjadřování k tomuto temat. Vyprávění, že kníže Gótů Alderedo je pokládán za

zakladatele rodu Silva, je považován za pravdivé, dům Silva má původ mezi západními Góty a je roven královskému rodu „de Leon“.

Pelagius (Pelayo) je ctěn jako zakladatel křesťanského království ve Španělsku, jako hrdina národního znovuzrození. Království Asturii přenechal svému synovi Favilovi, ten nezanechal mužského potomka, převzal vládu jeho zeť Alfonso I. – manžel dcery Ermesinde-Alfonso I. Byl vévoda Cantabrie a sjednotil obě území: Cantabrie s Asturií. Potomci následníka trůnu Alfonse III. se vystřídali na trůnu.

Třetí syn Dona Pelaga – Don Pelago Pelaěz vládl v Galicii a Asturii. Jeho smrtí končí prehistorie domu Silva. Jeho syn se jmenoval Don Gutiere Pelaěz, ten je právě prapředek domu Silva.

Rod Silva ve Španělsku a Portugalsku až do roku 1735

NA DEVĚT muz, na tři gracie, ani ukrutný bůh války Mars – nikdo z těchto nestál u kolébky starého šlechtického rodu. Meč a ostruhy jsou prapůvodní atributy šlechtice; i když tu a tam některý z kavalírů sestoupil z koně a díky svým vědomostem a svému šikovnému peru se stal nesmrtelným, dokazuje to jenom, že tolik opovrhované křesťanské státní zřízení bylo blahodárným prostředím oduševnělých myslitelů, kde jsi nenacházel vězení, mezi jehož zdmi by byl týrán filosof či genius pro své přesvědčení.

V prvním okamžiku bude čtenář těchto textů překvapen, ale poznávání rytířského středověku je nemožné nesetkávat se s tím, že ve snaze dosáhnout směle vy tčeného síle bojovník končí velmi bolestně svůj život. Je to důkaz, že samo křesťanské nadšení přivede člověka k takové oběti – nechť mu zazáří na věčnosti pomník jako hrdinskému vitihánovi, když ne jako šťastnému hrdinovi.

Jsou to výpravy do Svaté země, které dopomohly k dosažení největšího proslavení svého hrdinství staré šlechty z Německa, Anglie a Francie – křížové výpravy.

Nesmíme však zapomínat, že španělští šlechtici nemuseli dělat cesty přes moře a pouště, aby se s Islámem setkali. Od dob povstání Asturii až po tragickou smrt sv. Šebastiána – je historie Portugalského poloostrova, dá-li se to tak říci, jedno velké křížové těžení. Ten idealistický vzlet hlubokého náboženského entusiasmumu byl stejný na obou stranách. Muselo to být tedy podobné – to co následovalo je všeobecně známo. V Portugalsku byly ustanoveny dva rytířské řády: Řád Kristův a řád Aviz.

Nejvyšším vyznamenáním je Kristův řád a ten ukazuje přímo do Palestiny. Není jen příbuzný s Templáři a Jeruzalema, ale je s nimi přímo identický a mají společný znak – červený kříž. Když byl roku 1312 řád Templářů papežem Klementem V. zakázán, portugalský král Dionysius byl přesvědčeno jejich nevině a převzal na oko jejich majetek do zástavy. Papež později potvrdil existenci tohoto řádu pod novým názvem Řád vojska Ježíše Krista. Rytíři králův čin spláceli tím, že pomohli porazit Maury a potom roznesli slávu Portugalska v období velkých objevů přes velký Oceán.

Železný kříž řádu Aviz zakořenil v půdě Lusitanie, byl potvrzen od Innocence III., žel podle pravidel Cisteciáků, k velkému rozmachu jej přivedl Don Rodrigo Garcez de Aca, velmistr z Calatrava přenechal řádu své ostatky. Avšak pro přísná pravidla ztrácel řád časem na mohutnosti

a jeho význam během dalších století poklesl. V časech rozkvětu byli to rytíři pro své hrdinské činy postrachem mladých mohamedánů, na čemž měli předkové Silvů svůj slavný podíl.

1. Don Gutiere Pelaěz, rytíř z Kastilie, pán z Alderete a zámku Silva – byl jako doprovod Ferdinanda Velikého z Kastilie jmenován při obléhání Coimbra. Jeho manželka z rodu Silva se psala jako Doña Maria Perez de Ambia, měli syna, který má jméno:
2. Don Pelayo Gutierrez de Silva – za krále Alfons VI. z Kastilie byl civilním a vojenským guverner marky Braga, a to několikrát málo let před tím, než Portugalsko dospělo ke své samostatnosti (roku 1097). Jeho manželkou byla Doña Sancha Anez de Montor, měli syna
3. Don Gomez Paěz de Silva – protože jeho bratři byli buď bezdětní, nebo měli potomky, kteří umřeli ještě jako děti – je tedy považován za otce všech pozdějších linií. Objevuje se roku 1166 jako hrabě. O tomto titulu Salazar píše, že byl tehdy udělován jen urozeným šlechtickým mužům, kteří se tím stali pány a majiteli rozsáhlých pozemků a statků. Na rozdíl od jiných zemí, kde byl šlechtický titul udělován byrokraticky od zeleného stolu a brzy vybledl. V Anglii, Francii, Itálii – i v Portugalsku a Španělsku byl zachován na dlouhou dobu a zaručoval nedělitelnost titulu od rodné hroudy. Na Pyrenejském poloostrově bylo zvykem, neměl-li statek mužského dědice, dcera že se provdala a tchánův titul a majetek přecházel na ženicha, zetě. Genealogie upozorňuje na příklady, kdy se titul tchána dědí bez uvádění jména vlastní rodiny, nebo se uvede jméno rodiny matky či babičky, což se připojí k vlastnímu jménu. Příklad: Don Ferdinand, prapředek rakouské linie nebude tedy (později uvidíme) Silva, nýbrž Tellez de Meneses po své matce, zatímco dcera jeho a Doňy Maria Villena – Juana (babička hrabat von Ferdinand) nebyla pojmenována po svém otci Meneses, ani podle rodu Silva, nýbrž Doña Juana de Villena.

V době kdy byl Don Alfonso Enriquez – po bitvě u Durique korunován na hraběte, vydal zákon týkající se nástupnictví trůnu a šlechtického stavu, mezi šlechtu nemůže být přijat nikdo, kdo pochází ze židovské či maurské rodiny. Mezi nejvyšší šlechtu (nobilissimi) patří ten potomek královské rodiny (*Antverpy roku 1639 – dr. filosofie Lobkowitz – Acta et leges comitiorum Lamegensium*).

Hrabě Gomez Paěz a jeho žena Doña Urraca Nuñez Vello měli syna – jmenoval se:

4. Don Pelayo Gomez de Silva, jeho manželkou se stala Doña Maria Fernandez de Noboa, jejich nejstarší syn
5. Don Gomez Paěz II. de Silva byl státním radou portugalského krále Alfonso III. oženil se Doña Mencia Dade s ním měla syna byl to –
6. Don Juan Gomez de Silva pojal za Doňu Señorinu Martinez Redondo, druhou jeho ženou byla Doña Constança Gil de Jola. Z druhého manželství pochází
7. Don Gonzalo Gomez de Silva, vévoda von Pastrana, markrabě von Prani atd. Během bouřlivých časů ze jeho života vymřela pravá burgundská linie v Portugalsku. Místo portugalského Johanna I. byl dosazen na trůn velmistr João, syn krále Pedra, polobratr (nevlastní) Ferdinanda. Tak se dostala ke vládě neprávem burgundská linie.

Ale válka zuřila ještě dlouho, až v roce 1411 byl uzavřen mír. Don Gonzalo Gomez byl sezdán s Doňou Leonor Gonçales de Coñtiño a zdá se, že zemřel roku 1424. Jeho nejstarší syn

8. Don Juan Gomez de Silva, vlajkonoš krále, se stal podle Salazara nejvýznačnějším šlechticem svého století. Salazar jej chválí jako věrného a statečného muže, s nímž se král vždy radil a na nějž spoléhal. Jeho ženou byla Doña Margerita de Cöello, jeho nejstarší syn

9. Don Arias Gomez de Silva (zemřel 1454) – jeho druhou ženou byla Doña Beatriz de Meneses, vnučka Johanna II. Pro pozdější rakouskou linii má velký význam, právě tento sňatek, protože jejich druhý syn
10. Don Ferdinand Tellez de Meneses, IV. Señor von Añon, vrchní dvorní ministr královny Leonor, velitel vojsk v bitvě u Durique (Mauři poraženi) se nám jeví jako její dvojnásobný předek, a to přes svého nejstaršího syna Ruy, ale také přes svou dceru (Doña Juana de Villena) která byla manželkou Dona Juana de Meneses, I. hraběte von Tarouca, a tím se stala pramatkou hrabat von Tarouca. Po letech bylo toto zpříznění potvrzeno potřetí: poslední dědičkou von Tarouců si vzal João Gomez de Silva, a tak se vrátila do původního kmenového rodu svým sňatkem. Tyto události jsou důležité pro heraldiku Silvů v Rakousku.

Rodový erb domu Silva je (někdy s korunkou na hlavě, někdy bez korunky) červený lev na bílém poli, který býval znakem králů „de Leon“. Podle kronikáře Salazara měl tento znak na své vlajce již Don Gomez Paěz I. ve 12. století (1160). Nápis Gótů „El conde de Portalegre“, to je hrabě z Portalegre, což byl Don Diego de Silva von Vagos a Añon.

Když Don Ferdinand jako druhorozený syn převzal jméno své matky, sjednotil také svůj erb s erbem domu Meneses, který byl uváděn samostatně až do svatby Dona João Gomeze s erbem rodiny Meneses byl prázdný zlatý štít. K tomu v této linii přistupuje poslední spojení obou domů – rudí vlci z Osoria a čtyři kůly z Aragonu. Takto rozšířený erb byl potvrzen ve Vídni roku 1749 od Marie Terezie.

Manželkou Dona Ferdinanda se stala jeho sestřenice Doña Maria de Villena. Nejstarší syn

11. Don Ruy (Rodrigo) Tellez de Meneses. V. Señor von Añon, byl švagrem hrabětem von Tarouca pověřen velením nad flotilou,

- vyslanou na obranu Benátek proti Turkům, byl také velitelem dvora císařovny Isabelly, manželky Karla V., oženil se s Doňou Guiomar de Noroña, jejich čtvrtým synem byl
12. Don Blas Tellez de Meneses, I. Alcayde Mayor z Moury, komorník Infanta Dona Luise, sezdán s Doňou Catalinou de Brito. V 17. století byl jeden z jejich potomků – Johannes de Brito, misionář a mučedník Piem X. 1852 prohlášen za svatého. Druhý syn Blase Telleze
  13. Don Juan Gomez de Silva, I. Alcayde Mayor, zažil zánik druhé burgundské linie a začátek vlády Španělů v Portugalsku. Král Sebastian ho pověřil vedením expedice do Indie, později se stal vyslancem ve Francii u dvora Karla IX. také u papeže v Římě u papeže Řehoře XIII. Šel se svým králem do bitvy Alcaçar, kde král Sebastian padl. Nakonec se navrátil domů, jeho žena byla Doña Guiomar de Enriquez. Jejich jediný syn
  14. Don Luis de Silva, II. Alcayde Mayor a vládní rada jako jeho otec, oženil se s Doňou Marii de Alencastre, dcerou Francisca de Faro, hraběte von Vimieyro, II. vévoda von Braganza. Jejich druhým synem byl
  15. Don Ferdinand Tellez de Meneses jako mladík sloužil a vojně ve Flandrech a v Itáli. Když se vévoda von Braganza rozhodl na nátlak své odvážné manželky Luizy de Guzman postavit do čela vzpoury proti Španělům, která byla rychlá a úspěšná, to už se Don Ferdinand vrátil do vlasti. Za zásluhy získal od své královny pro sebe i pro své potomky podle práva titul „hrabě von Villarmayor“. Jeho ženou byla Doña Mariana de Mendoza. Jejich první syn byl duševně chorý a zemřel, později v jezuitském klášteře. Jejich druhý syn se jmenoval
  16. Don Manuel (Emanuel) Tellez de Silva, II. hrabě von Villarmayor markrabě von Alegrete, nejvyšší soudce a významný spisovatel své země. Jeho otec ho po smrti své první ženy (Maria von Nemours) poslal do Heidelbergu za markrabětem Vilhelmem, aby přivedl jeho

dceru Mariu Elisabetu (která měla být nevěstou krále) do Portugal. Kurfiřt mu u slavnostní tabule dával velkomyslně přednosti před vlastní manželkou, tak velmi si tam tehdy považovali portugalské zástupce. Sňatek Dona Manuela s Doňou Luizou de Contiño byl požehnán 14. dětmi z nichž tři zemřeli jako mladiství. Dva synové se stali diplomaty, zastupovali svého krále u Vídeňského dvora. První syn dostal mimořádný úkol – převzít do ochrany arcivévodkyni Marii Annu jako nevěstu João V. a přivést jí do Lisabonu. Jiný syn Dona Manuela a Luizy

17. Don João Gomez sloužil nějakou dobu u královského vojska, kde dosáhl hodnosti polního generálplukovníka, byl velitel Jezuitů, poslanec v Holandsku a na konec poslancem ve Vídni (žil od roku 1670 do 1738).

Zde mohu naposled citovat věrného Salazar: „Don Juan (dože) Gomez de Silva byl zasnouben s Doňou Juanou de Meneses, dcerou a dědičkou Dona Estevana de Meneses, hraběta Tarouca.“ Tento sňatek byl později uzavřen. Tak se opět spojily oba domy Silva a Meneses. Protože mladší bratr Don Manuel opustil navždy vlast a sloužil v císařském vojsku, stal se tímto sňatkem po právu Don João nositelem titulu, jakož i majitelem statků své manželky.

Tento Emanuel je zakladatel rakouské linie Silva.

Rod Silva Tarouců v Rakousku

NA JEDNOM z nejkrásnějších náměstí ve Vídni se tyčí ve své majestátnosti socha Marie Terezie, poslední dcery z rodu Habsburků. Vážená císařovna pozvedá svou paži nejen nad svým městem, ale i nad svou zemí a nad ostatními zeměmi královské říše, ta ruka směle uchopila žezlo vlády a dovedla si je udržet. U jejích nohou stojí hrdinové, státníci, učenci, význační mužové v míru i ve válce, která jako pevné sloupy podporují její trůn.

Rakouské dějiny oněch časů se ztělesňují v těchto postavách. Jedna postava však je tu opomenuta – Marie Terezie jistě nosila ve svém panovnickém srdci vzácnou ctnost, vděčnost – chybí tu zobrazení jejího milého poradce a vzácného přítele (podle jejích slov) Emanuel de Silva-Tarouca.

Byl zapomenut? – Ne, horší. Není překvapení, že kolem vlivného muže u dvora byli žárlivci, kterým rostla v srdci nenávist. Od nepřízně je jen krok k osočování a k pomluvám. A tak udělali časem ze šlechtetného a nezištného rádce bezpáteřného dvořana. To byl osud Dona Emanuela.

Tehdy v rakouském vojsku sloužil i jistý generál kavalerie a majitel 5. dragounského pluku, rytíř Zlatého rouna Don Emanuel de Silva Mendoza (1677-1728), bratr vévody von Pastrana, pocházel beze sporu ze španělské větve kmene Silva.

18. Don Manuel de Silva se narodil v Lisabonu, byl manželským synem João Gomez de Silva a jeho manželky Doña Joana Roza de Meneses, hrabě a hraběnka von Tarouca. Roku 1715 nastoupil do německo říšského vojska a bojoval ve skupině prince Eugena Savoyského, byl totiž jeho nejbližším přítelem a to až do jeho hrdinské smrti (bitva u Bělehradu).

S dědičným titulem vévoda přešel roku 1735 do civilu do služeb císaře Karla VI.; nejprve byl poslancem v Bruselu, později konal podstatné služby jako tajný rada ve Vídni. Jeho manželkou se stala princezna Johanna Amalia – dcera vévody Friedrich Wilhelm Holstein-Beck, který padl v boji u Francavilla na Sicilii (1719). Byl vyznamenán řádem Zlatého Rouna a roku 1750 se stal presidentem nejvyššího italského koncilu. Prodal vévodství Turnhout v Brabantsku, byl členem rakouského panského stavu, roku 1760 dosáhl českého Inkolátu a maďarský Indugenát, získal panství Čechy s Krakovcem a Drahanovicemi na Moravě; které několik měsíců po jeho smrti (žil 1696-1771) tak zvaného “Fideikomis“ (věrohodná komise) potvrdila Čechy jako vlastní sídlo rodiny což platí stále.

Don Emanuel zemřel 11. března 1771 ve věku 75 let. Měl nesporně vliv na duševní vývoj urozené císařovny Marie Teresie (viz korespondence).

V rodiném archivu v Čechách je uložena korespondence, která byla psána francouzsky; zatímco von Tarouca píše bez chybně, císařovna nevěnovala pravopisu žádnou váhu, jak to tehdy bylo zvykem.

Hned na počátku své vlády vyžadovala denní audience, aby mohli spolu probírat každodenní státnické i rodinné problémy. Když se na sněmu v Bratislavě (roku 1741) na ni sypala – jako na mladou panovnici přemíra povinností ze všech stran, byla bezradná, hledala pomocnou ruku. Von Tarouca dostal přímo rozkaz, vždy a za všech okolností říkat vždy pravdu, byť by se výtka týkala i jí samotné a jejích nedostatků, což pro něj byl úkol velmi nesnadný. Tuto důvěru cítil von Tarouca

jako velké vyznamenání, kterému se nemůže rovna i nejvyšší postavení u dvora.

V tomto těžkém údělu mu pomohla jeho ctižádostivost. Pomáhal jí s režimem dne, zaváděním programu, na který si zvykali všichni ministři, poslanci a celý dvůr, aby bylo vůbec možno zvládat tolik úkolů. Jeho druhým pomocníkem byla jeho oddanost a velká láska poddaného ke své panovnici. Protože byl starší a zkušenější, vytýkal jí například i to, že se vášnivě oddávala bálům a rytířským kratochvílím – doporučoval víc odpočinku, případně věnovat se filosofii – ale byla ještě tak mladá!

Hrabě Tarouca nikdy ve svých dopisech neskrýval své zásady; připomínal jí, že nejvyšším příkazem při svém rozhodování by měla být spravedlnost, aby si nikdy nezasloužila pohrdání lidí celé Evropy. Zvláště dojemné jsou dopisy, kde se císařovna se rmoutí nad svým nemocným dítětem, přiznává se k tomu, že je to její nejmilejší dceruška, kterou jí Bůh bere – arcivévodkyně Mariana zemřela na Hradčanech jako abatyše. Maria Terezia – hraběte von Taroucu nazývá svým nejstarším a nejlepším přítelem a zároveň učitelem a cítí ze vše, čemu jí naučil; jejich dopisování trvalo 31 roků.

Když už byl hrabě velmi nemocný (roku 1769), psal několik málo svých dopisů třesoucí se rukou a ještě projevoval přání uvidět svou císařovnu. Není známo, zdali se mu jeho poslední přání splnilo. Marie Terezie mu napsala ještě na rozloučenou dva dopisy, mezi mnoha díky nechyběla věta: „Vím, co ve vás ztrácím, nikoho takového už nemám.“

Emanuel de Silva měl dvě dcery, Maria Tereza, narozená 1741, provdaná za hraběte von Wurmbrand, a Maria Anna, narozená 1743, a také syna:

19. František Stephan – hrabě a vévoda von Silva-Tarouca, markýz von Strevi, hrabě ze Sanfré v Piemontu, žil od roku 1750 do roku 1797. Bezprostředně po smrti jeho otce mu panovnice potvrdila dědičnost titulu a majetku Strei, Sacobonello a Saufé zdědil František Stephan po

své babičce vévodkyni Marii Antonii Josefě von Holstein. Byl členem pluku Toburských Dragounů „Kolovrat 6“; jeho chotí se stala Maria Christine, hraběnka ze Schönbornu–Heussenstamm.

Císařovna přežila svého rádce o devět roků, ale její trůn byl zasažen novým duchem – zbožnost matky byla vystřídána osvícenstvím synů, místo harmonického spolupůsobení obou nastává přecenění událostí urozeného syna svým původem, avšak nakaženého revoluční teorií, který rakouské monarchii přivodil hluboké rány; nastává ztrnulý absolutismus. Šlechtě se zatřásla půda od nohama, království se řítí; urození museli pochopit, že v nové společnosti pro ní není místa a že jim nezbývá, než se postavit pomocí vlastních prostředků na vlastní nohy. Porážka u Slavkova, kde krvácela Německá i Rakouská armáda, byla v dějinách Německa nesmazatelnou hanbou.

Korzickému povýšenci spadlo zralé ovoce revoluce do klína. Osvícenecký duch – dobře ocukrovaná hořká pilulka – byla většinou přijímána; bylo jen málo těch, co ji hrdě od sebe odvrhli. František Štěpán to však neudělal, nýbrž ten pil kalich uspokojení plnými doušky, což mělo ovšem nedozírné následky pro jeho potomky. Bez velké námahy se neobyčejně rychle vyšvihl mezi vysokou vojenskou hierarchii, byl by se později uplatnil mezi diplomaty, žel nedožil se vyššího věku. Zemřel jen několik málo měsíců dřív než jeho manželka, která byla hezká, statná, obdařená znamenitým a vlastnostmi, zlatým srdcem a svého muže od svých 18. let stále oddaně a věrně milovala. Zemřel ve Vídni ve svých 47. letech (1750-1797).

Zanechal 4 syny a 2 dcery: Franz Joseph (*1773), Georg (*1775), Eugen (*1777) a Emanuel (*1783); Amélie (*1780) a Elisabeth Lisette (*1792). Nejstarší byl:

20. Franz Joseph, narozený 1773, rytmistr u Švarzenberských Hulánů, major Guylayské pěchoty atd., jeho ženou byla Maria Leopoldine (1791-1870), dcera hraběte Franz Josefa von Šternberg-Manderscheid. Otec

Marie Leopoldine hrabě Franz Josef von Sternberg-Mandescheid byl proslulý pražský znalec historie i umění, také známý sběratel. Se svým bratrancem (Kašpar Sternberg – jeden za zakladatelů českého musea, president Společnosti vlasteneckých přátel umění atd.) úzce spolupracoval v rychle se tvořící nástupu rozvoje české kultury a vědy.

Jenže mezi zbraněmi mlčí muzy! Jaké to bylo překvapení, když se právě Franz Joseph účastnil dvorského plesu a tam přišla zpráva, že padl císařův strýc Ludvík XVI., což znamenalo konec veselých slavností.

Hrabě Franz Joseph prodělal se svým pukem všechna tažení (od roku 1792 do roku 1806), byl raněn u Erbachu do pravé nohy, sotva pookřál znova u Lambachu do ruky. Vyznamenával se svým pokrokovým smýšlením i svými statečnými činy. Ještě jednou naposledy sáhl o meči, to když se postavil v roce 1809 do čela v Olomouci se nově ustavenému oddílu německé obrany (domobrany). Později jej odvolaly jiné naléhavé povinnosti, proto se s vojenským životem rozloučil.

„Když ho domu odvezl koníček
našel tam nahoře svůj klíček,
majetek a služebnictvo rozprášeno
zůstal jen přátelský trpaslíček”

Hrabě však nepatřil k těm, co složí ruce v klín a jen naříkají. Následovalo 27 roků čestné, poctivé práce. Nebylo kousku lesa, co by byl neznámý, nebylo ani rolnického dvora, kde by nezasáhl, když bylo třeba opravy nebo zvelebení. Tehdy vydával v Německu Albrecht Thaer (*viz Poznámky*) zakladatel racionálního hospodaření; náš hrabě se stal jedním z prvních nadšených stoupenců. Tam, kde sedláci potřebovali opravit stavení, všude byl nápomocen. A vždycky, ať v žáru slunce či v dešti nebo v zimě, jemu po boku byla jeho paní Leopoldine Šternberg. Byla to jeho vlastní sestřenice, protože její matka Františka byla nejmladší sestrou hraběnky Christine von Silva-Tarouca. Kdysi byl mladý hrabě na návštěvě u tety Leopoldiny, která Leopoldu vychovala.

Při loučení krásný hulán položertem prohodil „Tu mi opatrujte!“ – a po letech se s ní skutečně oženil. Jí se tím splnilo její nejmoučnější a nejtajnější dětské přání; slyšela o Janě z Arcu a chtěla jako ona zvítězit nad nenáviděným nepřitelem. Ráda – vždy a všude provázela svého vysněného statečného manžela. A co ještě z majetku zůstalo po lehkovážném rozhazování a plýtvání, to pak padlo na oběť během těžkých válečných časů. Byly prodány domy ve Vídni (dům na Riemerstrasse č. 8, jako druhý dnešní arcivévodský palác na Albrechtově náměstí a také dům v Penzengu). Hotovost zmizela, zato dluhy rostly kam jen pohlédnout všechno zpusťlo. Jedinou záchranou byl zákon o nedělitelnosti statků. Matka půda není žádné zboží na prodej, půda živitelka se nedá prodat jako sud herinků, jako zboží, kterému neškodí, prodá-li se po částech. Stabilní selský statek jako starý zakořeněný dub drží při sobě své stále pracovníky – jako dub své kořeny. Může se stát i solidním vyvážením dluhů. „Majorátní panství Čechy“ není z největších na Moravě. V mnoha ohledech však je a vždycky bylo dobře situováno. Na západě, severozápadě a severu je chráněno horským hřebenem Kosíře, který je zalesněný. Na jihu je kraj otevřený do rovinaté Hané a její znamenitá půda (černozem) zasahuje až k Čechám. Nedaleko leží obchodní centrum Prostějov a na východě odsud je významné město Olomouc, ve válečných letech jako pevnost, kdysi to bylo hlavní město země Moravskoslezské.

Nedaleko směrem severozápadním je vesnice Náměšť; tam je zámek byl od roku 1778 sídlem Ferdinanda Bonaventury von Harrach. Nynějším majitelem je hrabě Kinský. Směrem na jihozápad se, rozprostírá panství Lichtensteinů, jejich sídlo je Plumlov (zámek). Dále na západ je v okolí Hrádek je území patřící olomouckým mnichům se sídlem na Hrádku (Olomouc). Ještě dále v kopcovité krajině se tyčí hrad Bouzov, který je majetkem německých rytířů. Tento kraj poskytuje zásoby dřeva tudy vedla ve středověku nejkratší zemská cesta z Moravy do Českých krajů

(Olomouc, Tešetice, Laškov, Konice, Jevíčko, Svitavy atd. „Trstenická stezka“). Kdyby tyto rozsáhlé lesy vyprávěly o jejich vlčích jámách a na obranu navršených hrázích, kde se bezpochyby událo mnoho potyček i v dobách sedmileté války. Tudy táhly tisíce vojáků v druhé polovině 19. století (bitva u Hradce) nejčastěji tajně v noci od Bouzova ke Napajedlům, ba až k Buchlovu i směrem opačným.

Původně do zdejšího dominia patřilo 17 vesnic Čechy, Lhota, Kníničky, Drahanovice, Služín, Stařechovice, Bohuslavice, Krakovec, Dětkovice, Ludmířov, Luběnice, Polom, Raková, Rakůvka, Hvozd, Otročkov, Hačky. Průběhem století vznikly tři velké usedlosti: 1. Čechy, 2. Krakovec, 3. Drahanovice.

Historie panství Čechy – podle historika Wolný ve svém díle Markrabství Moravské – sahá až do 14. století; v Krakovci stál pevný zámek, jež obýval markrabě Jodok z Moravy (roku 1374). Kolem roku 1600 se zámek stal majetkem rodu „Zatřizl“. Tato šlechta vlastnila více statků po celé Moravě. Johann von Zatřizl vyzdobil dvůr krakoveckého zámku renesančními arkádami, ale zúčastnil se roku 1620 povstání a proto my byl Krakovec a Ladmirov zkonfiskován. Zámek převzal kníže Ferdinand Dittrichsteinu a později se tu vystřídalo více majitelů.

Zámek v Drahovicích držel rod Drahanovický, dědina byla pojmenován podle majitele, zámek byl přestavěn na hospodářský dvůr a zůstala jen věž. Na skromném hřbitově jsou vytesána jejich jména do kamene na pomnících. Od roku 1671 drželi dvůr Žerotínové. – Mocný moravský šlechtický „Kravařové“ se usadili ve 14. století v Čechách a držel zámek i ve století 15. V 16. století tu byl Wilhelm von Pernštejn a byl vystřídán ve 17. století panem Skrbenským (1665-1707). Od něj odkoupil Čechy kníže Johann Adam Andreas von Lichtenstein pro svou dceru Theresii, vévodkyni von Savoyen. – Pan na Krakovci a Drahanovicích avšak upadl

do dluhů a byl nucen vše prodat hraběti Adamu Ignazi von Berchtoldů. Od jeho synovce Georga Antona svobodného pána von Grechtler získal zámek Čechy 1. září 1768 vévoda Emanuel von Silva-Tarouca. Jeho temperamentně žijící syn sídlil více než na Moravě v Itálii a ve Vídni, ale nechával si posílat podrobné zprávy a objevil se u něj zvláštní zájem o zakládání zahrady a parku; tato záliba přecházela vždy z otce na syna, upevňovala se a sílila s každou generací. Sídlo se stalo opravdu tím, co si vždy jejich praotec přál: milovaným opravdovým domovem.

Vždyť domov není jen krajina, kde se dá v létě příjemně odpočívat; není to základní kapitál, z něhož můžeš klidně žít. I když je domov těsný a malý, pro tebe je to celý svět. Je to na zemi kout, kde je uložena rakev tvého otce, kde jednou chceš také ty složit své znavené údy k dlouhému spánku. Zde jsi po prvé vysadil na koníka svého malého synka a podal mu prvně pušku do ruky. Domov je pramen odkud čerpáš; půda, co tě živí; sem přišli tví rodiče, jako šťastný mladý pár, viděli tě tu vyrůstat a doufali, že tvým dětem budou jednou ne cizím uzurpátorem, nýbrž laskavým přítelem a milujícím i milovaným rádcem, snad i pomocníkem v nouzi.

A dopustí-li Bůh nouzi, pak ji přivítej, má své poslání. Příková tě domovu pevně, pevněji než celé staletí štěstí. Přesně tě dovede k pokoře přece bude tím nejlepším pramenem tvé slávy – co bys mohl chtít víc, než aby jednou dalo říci: Byl to správný muž na svém místě ve své době!

2. prosince 1835 usnul František Josef von Silva Tarouca. Z jeho čtyř synů se stal nositelem rodu ten čtvrtý – nejmladší. Nejstarší syn František narozený 1812, zemřel již jako synek ve svých 18. letech. Druhý syn Erwin Wilhelm narozený 1815 se ani neoženil, prožil trpký život, byl velmi nadaný, studovaný, hodně cestoval, byl smělym jezdcem na koni a byl nápadně hezký muž, ale vytrpěl mnoho

tělesně i duševně – zemřel náhle 1846. Jeho bratr Friedrich (1816-1881) se stal knězem – monografie o něm vyšla v Rešově (1896): Kněz-Mecenáš hrabě Bedřich de Silva Tarouca. Byl to učenec a přítel umění, snad po strýci českém historikovi Františku Šternbergovi; nadaný sluha Boží, pomáhal v polních lazaretech a v Itálii, léčil nemocné malarií na Moravě (1866) založil moravskou musejní knihovnu v Brně atd. Rezignoval ve prospěch svého mladšího bratra.

21. August Alexander narozený 1818, byl rytmistrem Schwarzenberských hulánů, oženil se ve Vestfálsko ve Nordkirchen; jeho ženou se stala Isabella Sophie hraběnka von Stolberg-Stolberg (1824-1864). Po tomto manželství se oženil podruhé s Helenou hraběnkou Kálnoky, nejvyšší dvorní dámou korunní princeznu rakouské Stephanie. Zemřel v roce 1872.

Jeho život plynul poměrně klidně, byl veden ke kreslení už v mládí, začátkem 40. let kreslival hosty v Čechách; později se jeho kresby staly součástí kroniky – rokem 1872 skončila (archiv v Čechách). Kéž by se ještě jednou vrátily ty časy, kdy jsme si nedělali starosti o budoucnost; to nám nešedivěly vlasy kvůli budoucnosti, byli jsme tehdy vděční, důvěřiví a veselí staré děti, stále jsme se těšili z mála. Po dešti přijde slunko, i když byly i zlé bouře s krupobitím a blesky.

Když hrabě ztratil všechny tři starší bratry nezbyvalo, než aby svůj vojenský kabát pověsil na hřebík; ještě to pro něj nebylo snadné, i když svou budoucnost viděl růžově. Nikdy nebyl voják důstojník tak mužem dne jako v této době! Všude se mluvilo o Radeckého hrdinech v bílém kabátě zlatě premovaném ve Florencii, Veroně i Vídni byly jejich uniformy obdivovány.

V Prostějově bylo už v dávných dobách své přechodné umístění jezdecko. Ve třicátých letech tu byl brigádyrem kníže Karel Lichtenstein;

byl zde velitelem té Ernst zu Stolberg-Stolberg, nejstarší syn proslulého Friedricha Leopolda, vrchního velitele Minutillských dragonů č.3. V tomto pluku skládal svou přísahu v roce 1836 také hrabě August Alexander, jako kadet. Později přešel jako poručík ke Švarzenberským hulánům do Maďarska a byl poslán se svým oddílem hlídat cestu z Brna do Olomouce, kde často přepadali lapkové pocestné. Byl-li opravdu pochytní a věznění o tom chybí jakékoliv zprávy.

V Prostějově sídlili přechodně Císařští husaři č.1, později na kratší dobu Bavorští dragouni a od roku 1865 je vystřídalo jezdeckvo prince Karla z Pruska. A těm všem byla vrata zámku v Čechách vždy pohostinně (připravena) otevřena. Často se stávalo, že kuchař hodinu před večeří nevěděl, pro kolik osob připravit večeři, zda pro pět nebo pro dvacet. Nejčastějšími tu byl hosté: hrabě Julius Falkenhayn, pozdější ministr, rytíř princ Emmerich Taxis, major a velitel císařských stájí, nadporučík hrabě Josef von Gallenberg, bratranec hostitelova domu, potom Albert Wattenwyl, baron Karl Simbschen, konečně princ Alexander Auersperg a rotmistr princ Georg zu Schönburg-Waldenburg. Většinou se hosté zdrželi jen krátce, protože byli odvoláni, ale našli se i takoví, kteří jakoby patřili k domu, tehdy měli lidé ještě dost času, ještě nehořelo na každém rohu. Cesty byly únavné, lidé měli lepší nervy a dovedli se vesele užívat života.

K nejvýznamnějším hostům patřily především přítelkyně staré hraběnky matky, a to hraběnka Lousie Clam-Martinitz z Prahy-Nového města, znamenitá baronka Gabriela Thysebaert, regentka vídeňského ženského řádu a kněžna Wilhelmina Kinsky-Collredo. Jindy přijel učený biskup z Olomouce Friedrich, zemský hrabě von Fürstenberg, starý polní maršál Hess a velitel pevnosti baron Zobel se svou manželkou a s dcerami; a přítel, jehož přátelství trvalo přes tři generace (za mlada byl důstojníkem dragounů v Prostějově u Stollbergů), geniální hrabě Karl St. Quentin.

Býval tu také malíř Brunner a Josef Mánes, tehdy ještě málo známý umělec, který se proslavil a byl doceněn až později.

Často přijížděli všichni Stollberkovi (z německých sídel bratranec Söder, Westheim, Weidenhof, Peterswaldau). Rodiny: Esterhazy, Wallis, Gallenberg, Kálnoky a jeden z nejuvěrnějších, po poslední návštěvě brzy zesnulý Felix Skrbenský.

Hrabě Friedrich (pater Fritz) se sem často vracel z Itálie nebo z Brna a zdržel se měsíce. Jediný hraběncin bratr „dlouhý Günter“ ta byl zván – přijížděl jako trubadur za starých časů s kytarou a se svým psy, koňmi a početnými společníky rodiny. V domě panovala vždycky harmonie a veselá nálada. Bavili se lovem ryb, jezdili na koních a lovili zvěř. Ne pro rekordy, ale pro užívali si pro radost. Bezelstná radost vytryskla při dosažení určité vlastní šikovnosti. Jaká paní domu, takový dům. Nebyla neteř nadarmo vlastnostmi, že tvořila laskavý střed rodiny. Vlídlná roztomilost její tety (která jí vychovávala) nezískávala si jen srdce, ale ovlivňovala rozhodování a osudy knížat a národů ve své době. Bohužel paní hraběnka byla zasažena nelítostnou smrtí ve 40. roce svého života. Měla velké nadání pro hudbu, kreslení a vědy; krásné černé oči vždy chápající, tmavé vlasy, graciézní pohyby a mírnost – prototyp pravé dámy.

Každé období má své slunné stránky, ale i své přednosti. Střed našeho století (19.) se může chlubit svým pokladem. Je tím míněna šlechtnost žen, které se vyznamenávají svým půvabem jak šlechtností ducha. A je skoro pravidlem, že dokonalou ženskostí své rytíře (tehdy tu ještě rytíři byli) inspirují k rytířským činům. Ženy se pak cítí povznesenějšími, ušlechtlejšími a rády přijímají projevy lásky a něhy od svých mužů.

„Kdo chce přijít, je jako host vítán,
když nechce přijít, jsem také rád.
Protože mé svátky se zařídím tak,
cítím se dobře i s hosty i bez nich.“

Tyto verše byly úvodním motem ke svátků jedné cizí literatury a lapidárně vystihují smýšlení hraběte. On si dovedl sám najít způsob, jak příjemně krást čas. Především byl obdivovatel všeho krásného, k čemuž ho i jeho bratry přivedlo dobré vzdělání. Jejich otec velice dbal od útlého dětství svých synů, aby se jim dostalo nejlepšího vzdělání. Svým jemnocitem hrabě rozlišil umění od laciného kýče, především byl citem dobrého hudby, znal nejlepší díla a beletrie své doby nejvíce času věnoval svým bratrům. Podporoval malířské talenty, sobě a svým přátelům dovedl připravit hezkou chvíli před hodnotnou malbou vychutnáváním všech detailů a pocitů, které u toho zakoušel. Těšilo jej, když o svém dojmu mohl s někým diskutovat. Nezapůsobily na jeho ducha a i tak trochu šablonovité ornamenty a stavby, ale šťastný byl, když mohl získat krásný obraz nebo starou zbraň. Velmi se také věnoval založení a doplňování knihovny, s láskou tu ukládal zvláště heraldické a historické knížky, takže tu nacházíme leckteré vzácné dílo.

Tak rád sáhl po štětcí, ale znal krásu svých dovedností, a tak často kopíroval staré dobré mistry, obrazy pak daroval do chudých kostelů. Pustil se někdy do opravy poškozených starých obrazů, při čemž citlivě vybíral barvy, aby obraz celkově osvěžil.

Byl nevelké postavy, v mládí štíhlý, později podsaditý; kdysi při lovu byl zasažen do nohy, což mu působilo poněkud potíže při chůzi. Obličej měl opálený od neustálého pohyb v přírodě. Měl tmavé vlasy a světlejší knírek, jeho modré výrazné oči neobyčejně odrážely stav jeho duše. Sám vždy veselý myslil neměl rád kolem sebe škarohlídy se svěšenou hlavou. Jen pohledem či výmluvným pohybem hlavy dovedl lecco naznačit. Některým lidem se zdál velmi hrdý, to také byl – jen však k těm, kdo mu nebyli vhod. Jeho důvěru si získat nebylo tak snadné, ale upřímnost měl u svých lidí rád a ti měli na dlouho jeho přízeň. Nedlouho po jeho smrti přešly do cizích rukou statky v Itálii, které byly dědictvím po vévodkyni von Holstein a brzy nato i majetky v Hluchově a Jesenici.

Hrabě se stranil politického života. Vždycky se přikláněl ke smýšlení svého nejbližšího přítele hraběte Egberta von Belcredi, který byl později poručíkem jeho dětí. Tento postoj ho uchránil trpkého osudu některých jeho známých šlechtických rodin, kde někdy došlo k použití zbraně – k sebevraždě. Jeho nejstarší syn je:

22. Franz Joseph, císařský královský komoří, nadporučík v evidenci pluku hulánů číslo 4, čestný rytíř řádu, člen rakouského panského domu, narozen 13. března 1858, jeho manželka Gabriela Dyonisia princezna zu Schwarzenberg, a členka řádu c.k. hvězdového kříže.

Z tohoto manželství žije 5 synů: Karl, Egbert, Friedrich, Franz a Alois. Z manželství jeho mladšího bratra, jmenoval se hrabě Ernst Emanuel (*1860), císařský a královský komoří, rytíř bavorského řádu sv. Jiří, oženil se s Marií Antonii, hraběnkou von Nostitz-Rieneck, z tohoto manželství se narodili tři synové: Joseph, Franz Xaver a Amadeus, a tři dcery Marie, Gisela a Anna; všichni žijí. (*+dcera Eleonora 1901-1987*)

Jediná sestra hraběte Franze a Ernesta, hraběnka Maria Henriette (*1856) se stala kapitulární sestrou šlechtického dámského řádu „U sv. Andělů“ v Praze.

Pozdrav čtenářům

TŘIADVACET GENERACÍ se loučí s laskavým čtenářem, který je trpělivě provázel až sem, na přelom 19. století, které bylo tak neblahé pro historické instituce.

Není třeba být žádným prorokem, abychom si řekli, že v nastávající době šlechta určitě nebude nikde mít na různých ustláno. Sociální rozdíly budou přetrvávat stále, jsou hluboko uloženy v nejniternější povaze člověka.

Čím násilnějšího prostředku tohoto – jak mi věříme od Boha daného pořádku – proti němu nepřátelé použijí, tím jistěji pomohou k novému řádu. Čím prudčeji je míč vržen na zem, tím výš vyletí.

Císař Dioklecián kdysi nařídil, aby na všech pomnících z kamene – ve Španělsku ještě existují – bylo vyhlazeno Kristovo jméno.

V krvavém bahně francouzské revoluce nevyrostl zlatý strom svobody, ale naopak služebnictvo třesoucí se strachem. Znak kavalírů – kteří zahynuli pod gilotinou, převzali nové vévodové, kteří byli odvážnější než ti dřívější a kteří své role a šlechtické povinnosti dokázali plnit řádně, což nebylo ani rychlé ani snadné.

Ideální smýšlení: vojenská zdatnost, pěstovaná od raného dětství v drsné přírodě, ctění mravních hodnot, a především bezpodmínečné dodržování jednou daného slova – kde se sejdou tyto zásady, tam stojí šlechta na pevných nohách.

Tam vlny mohou sahat vysoko, nepodaří se jim rozdělit šlechtu a lid, vždyť patří k sobě.

Tam se může časem stát, že nějaké hnutí dosáhne přechodného úspěchu – páska, kterou jsou spojeni se může uvolnit, avšak roztrhnout – nikdy!

Poznámky

A/ THAER Albrecht Daniel (1752-1828) a Albrecht Konrad (1828-1906),
Pruští ekonomové zemědělství, spisovatelé a překladatelé odborných spisů, otec
čestný člen Vlastenecko-hospodářské společnosti v Praze (1811) spolupracoval
jako poradce šlechtických rodů, jejichž hlavní příjmy byly ze zemědělství
a lesnictví (Skala Ladislav: Malý slovník biografii.- Ed. Sborník ČSAZ. Praha
1990/140:12

Reed Nabu Press, Charleston SC, 2012
REED pro zájemce volně upraveno:
Marie Pochylá, Jana Krejčová,
A. M. Svoboda, Beat Wicki, Michaela Wicki

HORTUS HISTORIA

www.arboram.cz

a.m.svoboda@seznam.cz

Průhonice 252 43

Alej Silva Tarouca

H O R T U S   H I S T O R I A

SILVA TAROUCA FRANTIŠEK JOSEF II.
1858-1936 Čechy pod Kosířem

O PARKU	1894
ROD SILVA-TAROUCA V RAKOUSKU	1899
PULCHERITO – O KRÁSNU	1936

SILVA TAROUCA ARNOŠT EMANUEL
1860-1936 Průhonice

PARKY RAKOUSKA – PRŮHONICE	1909
PARK V PRŮHONICÍCH	
– DENDROLOGICKÁ ZAHRADA	1926
O MÉM PARKU	1936